„wastastik murre-jäggaminne sinno ja „meie murret kergitanud? ja eks meie olle „mitto magguſat ſilmatäit teine teiſega „nutnud? — eks ſe peaks meie igga-„weſt rõnno kosſutama? — Näte lapſed, „mis wiſi taewane Jssa ennese pole sa-„dab!“ — Nenda räkides, näggid nemmad ühhe tölla nelja priske hobbosega senna per-re ukſe ette aiawad, ja üks wäe-üllem küssis tölla seest, kas Ardo Jani perre siin piddi ollema?

„Siin on — jah!“ kostis Jaan. „Te „siis omma toa walmis, ütles se wäe-üle-„lem, seſt seſinnane wannem seärsand jääb „sinno jure.“ Ja se seärsand läks kohhe tölla peält mahha. — „Agga leppi illusas-„te temmaga, seſt temma ja sinno wah-„hele ma ühtegi õiguſt ei moista,“ ütles ta weel, ja söitis emale. — — „Kes peab siis õiguſt moistma, kui Üllem ei moista? torri-ſes Jaan tagga järrel,“ nago olleks temmal teine uſk, kui keik ma-ilmal! — isse näitab ommeti mehhe ollewad, kes ennast pilkada ei anna, ja kes ehk mitto lahhingi wallo katſund — ei ſedda moista!“ ja wanna moor ütles: „no kui temma õiguſt ei te, siis meie wanna prana ſedda teeb, et ta kül naeste-rahwas on — Jummal piddago agga tem-ma peakeſt ülles! — Kül Jummal aitab!“ kostis Jaan, „olleme surema waewa pärast Temmast mitte tagganend. Siiski õnneks, et ka nattukeste wenne-keelt aian! Agga õige minno jure jättis tedda, kus keige-waesemat tubba ja toito on — siin ei olle kohtagi, kuhho ta kirjotamisse laua panneks, seſt ſedda wannem seärsand allati prugib.“ — „Ei muud nou,“ ütles wanna moor jälle, „kui nimmetame ſedda agga prauale!“

Semmi seärsand ikka seisis nende ees pisti — kaks au-rahha munderi peal, ja kolmas olli au-rist — nüüd ta hakkas nago likuma, ütteldes: „ma nään kül, et teil ennesiel poe-ga wäe peal ei olle. — Ei olle ka ennam poega wäe peal!“ kostis Jaan halkedaste, „agga sepärrast ma ei tõrgo was'o wot-tes; ma ütlen agga, et teistel parrem'd to-